

העורך הראשי:
אורי אבנרי
ראש המערכת:
שלום כהן
עורך משנה:
דוב איתן

עורך כיתוב:
סייגו סהם
עורך תכנית:
אהרון צור

כתב בכיר:
אלי תבור
צלם המערכת:
אריה קרו

חברי המערכת:

מנשה ברדיצ'ב, שייע גלור, לילי גלילי, רויז הורוביץ, רותי ורד, אברהם חרמון, אוסקר טאוב, אלכס מסיס, אביבה מסין, עמוס קינן, שלמה קרן.

העתון הנקרא ביותר במדינה

2,678,510
ת.ד. 136. מען למברקים: "עולמופרט"
המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.
900 משה שחם טהם בע"מ, ת"א, 1923-62.
ההפצה: דוד טופל ובניו, תל-אביב.
המערכת איננה אחראית לתוכן המודעות.

הצי הסהר הפורה. במאמרו של העורך "קנה רצון" (העולם הזה 1086) הוא מברך על פתיחת כבישים לתחבורה תפישית של כוחות רע"ם. אם הדבר הזה היה נעשה, היה נאצר בא עם הסנקים שלו לתל-אביב, חיפה וירושלים, והיתה נעשית שתיפת המדינה. אי לכך עלינו להמשיך לשאוף למוניטין ארצנו. עם הבטחת זכויות מעולם למוקדמות לערי בים ואיו כל צורך להשתלב.

גור רילר, חיפה
מיה זמן רב לא זכה רעיון כלשהו בישי ראל לתגובה כה רחבה כשם שזכו לה רעי יונותיה, המונבלים עדיין, של הפעולה הי שמיית. אמנם רוב התגובות, במידה שאינו הלצות טיפשויות, הן תגובות ביקורתיות חריפות המנסות להתנגד מפני רעיונות נכונים, אולם עצם החר מראה כי רעיונות שלפני כמה שנים נחשבו רעיונות של מסו רפים, הפכו כיום נושא לשיקול רצוני. ל רעתי נובעת ההתנגדות לרעיונות ההשתל בות במרחב, מפתח של צורך ביותורים הי עלולים להוריד את רמת חייו.

הקומיסארים

שיריו של משורר הם רכושו הפרטי והוא רשאי לקבוע מה יעשה בהם, אם חיים חפר ונתן אלתרמן לא רוצים שישירו שירים מסוימים שלהם, אם אתם שתבואו ותורו להם מה יעשו בהם? טוב שאתם גם לא נותנים עצות על מה הם כן צריכים לכתוב. נאות עמית, תל-אביב

לפני חודש לא שמעתי בכלל על השיר הכלע האדום. היום, אחרי שהאיסור לשיר אותו עשה לו פירסום ענק, שר אותו כל הגרוד שלי. ולאותם משוררים שלא רוצים שישירו את השירים שלהם: מוטב שתחשבו על כך לפני שאתם כותבים אותם.

רבי"ט עמית קי, צה"ל
לדעתי, דווקא במקרים שהוכרחה, השיקול לאסור השמעת שירים מסוימים הוא נכון.

שחקנית דורון

אלא שלהבא יש לקבוע ועדה של אנשים מוסכמים שמטחים שונים, שהיא תקבע מה יש לאסור להשמעה פומבית.

הערכות על תערוכות

מה פתאום נזכרתם לכתוב על תערוכות העשור (העולם הזה 1087) דווקא עכשיו, אחרי שאני וכל בני משפחתי כבר הספקנו לבקר ולהתאכזב ממנה?

היונו נאמר שתערוכות בריסל כן היתה הצלחה ביקרתי גם הם ולדעתי עשויה גם תערוכה זו באותו חוסר כיוון כמו תערוכת העשור למרות שתערוכות ישראל בכרי כל עולה בהרבה על זו של ירושלים, הרי בחשוואה לביתנו עמים זרים, ולא רק המעצמות הגדולות, ביתנו עולים ומכאן למרי.

פרשת גלוקסא

נחבקשנו לציין מספר פרטים לכירור פרשת יוסף גלוקסא שהתפרסמה בעתונכם (העולם הזה 1083). מתוך עיון בתיווך של יוסף גלוקסא מסתבר שמאז ניוכס לצה"ל כספי סמבר 1952 ועד לשחרורו בספטמבר 1954 נפקד שש פעמים משירותו הסדירה, תוכרו ערוק, נידון שלוש פעמים על-ידי כתיידון צבאיים ועונש חמי פעמים על עבירות משמעותיות. לדעת הרשות הרבאית המוסכ סכת, אין יסוד לטענתו ששהייתו בבית הסוהר הצבאי היתה עלולה לגרום למחלת יסון אין זו נובעת מסיבות תינוניות אלא מתוך גנפו של החולה עצמו. שהייתו בבית הסוהר לא הוסבה לתרעת המצב.

יוסף גלוקסא הניח בקשה להכרתו כנכה צה"ל, אך בקשתו נדחתה. מישום שלפני החוק פונה כנכה צה"ל רק חייל שהורדר שמהלכו ננכרה לו או החמירה בתקופת השירות ועקב השירות, כל עוד לא הוכר גלוקסא כנכה צה"ל כחוק אין מחלקת השיקום של משרד הבטחון רשאית לספק לאף על פי כן, לפנים משורת הדין ובתנאים מצטנפו החשה של החולה, ההלימה מחלקת השיקום

לבקש הרשאה מיוחדת לסידורו של הנ"ל במוסד לחולים כרוניים. לגלוקסא אף נשלחה הודעה על מקום שהתמנה בשבילו בבית חולים בחיפה. אין כל אפשרות לנהל חקירה כיום כקשר למרמי תלונתו של גלוקסא על סדרי בית-הסוהר, משום שתלונתו שהוגשה בשנת 1954, מתיחסת לשנת 1952/53 ואילו כל הנוגעים בדבר שזוררו מכבר משיחות בצה"ל.

סגן-אלוף שאול רמתי, הממונה על יחסיו-הציבור של משרד הבטחון.

הנוער והחלוציות

קראתי לעניו רב את מכתבו של הר הנח"ל רמי בריאטר (העולם הזה 1086) ורוצה אני להבהיר כמה דברים בקשר לדעותי ולחכמה אשר בה אני נמצא. חברת להיטיבה (הרחמים) נוסדה לפני כשנה על-ידי צעירים, תלמידי התנה המיטרי נית, סרבו להמשיך להיות בתנועת נוער שאיבדה את מעמדה ומקורותיה תוך הפיכתה למכשיר מפינתי, ולעומת זאת בחלנו בחברה פלוגנית רגילה. החלטנו ליצור חברה שמת רתה לימוד הדרו, תוך כדי ליבון בעיות, ימי שישו מוקדשים לבידור, ומי שבת ליכונתו פוליטיים והרצאות, אוני חושב שחלוציות הינה הפתרון לבעיותיה של בריטנטו. אני מבוע את צערי אם רמי בריאטר נפגע מהשוואה בין נוער-החלוציות לבין נוער-החלוצי-לשעבר, למרות שאיני בטוח כלל וכלל מי עדיף ומי יתרום חלק נכבד יותר לקידום המדינה, וזאת על סמך דבריו של האלוף שהיה זה לא מכבר מסקרו של הכוח הלוחם אשר כלל את הנח"ל, איממה מאור אם רמי בריאטר ינסה להוכיח לי את צדקת דרכו הוא ואשמח עוד יותר להסביר לו כי דרכו אינה הדרך הטובה היחידה שבנמצא.

יגאל זינגר, תל-אביב

רביח

בקרתי השבוע בסרט "ג'ו מקבט" המוצג בבלוטו אלנבי. אני החתום סטה ראתי הרבה פרטים אפילו לפני 30 שנה עברתי בפלוגיה בתור מבקר סרטים באחד מהעתי נים. אבל אינני זוכר אם פעם ראיתי זוממה כזאת... כל הפעולה בסרט הוה היא רק רצח בכוחה, רצח אכזרי, אני מתפלל שהעני זורה הסכימה להציג סרט כזה בלי כל חשש, למרות שאני הייתי מחליף את שמו ל"ביתספר לרועהים" אין פלא שבארצנו נדל מספר הפייעים הצעירים, אחרי שהו מועצה לביקורת סרטים מתירה סרטים כאלה.

שמואל שלומי, רמת-גן
לפי אותו הגיון, צריך לאסור את לימון כתבי שיקספיר, אשר לפי אחד מהם — מקבט — נוצר הסרט, בלבגשו מודרני.

קדיש על נורי

שמחתי מאוד לקרוא את הכתבה שלכם על נורי אל-סעיד, מאת אשת בנו נאליהה פאשה (העולם הזה 1086). ברצוני לציין שבאנליהה זו היא אנוכית מאוד ולא מסורה לבעלה ולחונתה. מפני שיש אהבה אותם באי פת, היתה צריכה לשכנעם לעלות ארצה, אני בטוח כי אנשים כמו נורי אל-סעיד ובנו היו יכולים להשיג גם פה.

זהוהיר חלאק, נצרת
לפחות יהיה אדם אחד בעולם, בקיבוץ ישראלי, שיאמר קדיש על נורי אל-סעיד. מ. שילוני, חיפה

פנים כאן וזכאן

אם כי יש לברר על צעדה של השקפית המוסרית דינה פסקוידורו שהחליטה, לפי סיפוריה (העולם הזה 1087), לחזור ארצה ולחפוע על במותיה, ספק אם תוכל דינה לתפוס כאן את המקום הראוי לה. כי בכמה התיאטרון הישראלי, עדיפים הוקק והזכויות בקולקטיב על כשרונות צעירים, וחבל שצעדה המורה כמות תיכונה בכך.

פנים אחרות של דינה

פנים אחרות של דינה — פני צעירה יש ראלית, כפי שהופיעה בחזיון יום העצמאות בניוירוק, דאה תמונה.

מו מכיר? מי יודע?

קראתי עליכם בעתונת הגרמנית, ועלה על דעתי שאולי תוכלו לעזור לי להשיג כתוב בת של אדם שאני חפץ לכוא עמו במנו הנידון. הרמן לסר, גראפיקאי, נולד בשנת אטוט בערך, גר בבראונסבורג-האלב, שם היה לחי ריו גינדרפוס עד שנת 1934. נשא אישה בקנה, וכפי שנמסר לי הוא משמש עתה רועה באחד הקיבוצים בישראל. שמעתי שפנעץ במלחמת-העולם השניה, ועד כמה שידוע לי, יצר הוא את הסמל המסחרי של חברת וויברט.

יואחיס א. פונקה, דואיטבורג, גרמניה

הודעה לקוראים

שבועות רבים אחר שהעיתונים האחרים העזו את מחיריהם, כתוצאה מן ההיקרות המתמדת בהוצאות הייצור, נאלץ השבוע העולם הזה להעלות את מחירו. אם כי העלייה במחירי עיתוני הערב היתה בשיעור של 25%, ובעיתוני ני הבוקר — 15%, יכול העולם הזה, הוות לפנוצתו הגדולה, להסתפק בה עלייה המינימלית של 10% ומחירי הגליון החל מן השבוע הוא 550 פרוטה.